

Arrest

nr. 181 014 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 13 oktober 2016 met nr. 176 246 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een consultatie van Eurodac blijkt dat verzoekende partij op 11 mei 2015 in Noorwegen werd geregistreerd omwille van het indienen van een asielaanvraag.

1.3. Op 16 november 2015 en 12 april 2016 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

1.4. Op 2 december 2015 wordt een overnameverzoek gericht aan de Noorse en de Italiaanse overheden.

1.5. Op 8 december 2015 wordt het overnameverzoek door de Noorse instanties geweigerd omwille van het feit dat Noorwegen reeds een verzoek tot terugname had gericht aan Italië en dat de Italiaanse overheden op 26 mei 2015 hebben ingestemd met dit verzoek op basis van artikel 13, lid 1 van de Dublin III-verordening. Er wordt eveneens vermeld dat de Noorse instanties de Italiaanse overheden op 31 augustus 2015 in kennis hebben gesteld dat de verzoekende partij op 27 augustus 2015 is ondergedoken, waardoor de overdrachtstermijn is verlengd tot 26 november 2016.

1.6. Op 23 februari 2016 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij.

1.7. Op 3 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : A (alias D.)

voornaam : F.H.A. (alias F)

(...)

nationaliteit : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine is, vroeg asiel in België op 08.10.2015. Hij was vergezeld door zijn moeder – A., H.T.A. (...) onbepaalde nationaliteit van Palestijnse origine - die ook asiel vroeg in België op 08.10.2015. Betrokkene was op het moment van zijn asielaanvraag in het bezit van een kopie van zijn Palestijns paspoort met nummer 1377754, afgegeven op 15.08.2004 en geldig tot 14.08.2007. Daarnaast was betrokkene tevens in het bezit van een Palestijnse identiteitskaart met nummer 803569649. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene zijn vingerafdrukken 11.05.2015 in Noorwegen werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 16.11.2015 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin verklaarde hij in mei 2015 Gaza (Palestina) te hebben verlaten en eerst te voet naar Egypte te hebben gereisd waar hij stelde 1 maand in de Al Ataba-wijk te Caïro te hebben verbleven. Deze verklaring is tegenstrijdig met het feit dat zijn vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat betrokkene op 11.05.2015 asiel vroeg in Noorwegen. Betrokkene stelde na zijn verblijf in Egypte te voet en per jeep naar Libië te zijn gereisd en stelde 3 dagen te Ajdabia (Libië) en 1 maand te Tripoli (Libië) te hebben verbleven alvorens per rubberbootje door te reizen naar Italië. Betrokkene stelde op ongeveer 08.04.2015 in Italië te zijn gearriveerd en in tegenstelling tot het vingerafdrukken van de moeder van de betrokkene kon deze verklaring niet worden geverifieerd op basis van een EURODAC-resultaat voor Italië. Betrokkene stelde niet in Italië te hebben verbleven en verklaarde meteen te zijn doorgereisd naar Noorwegen met een transit door verschillende voor hem onbekende landen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene en zijn moeder op 11.05.2015 asiel vroegen in Noorwegen. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Noorwegen maar ontkende asiel te hebben aangevraagd in Noorwegen. Hij stelde dat de Noorse autoriteiten hem vertelde dat hij het recht niet had om asiel aan te vragen in Noorwegen. Het feit dat hij geen asiel vroeg in Noorwegen wordt weerlegd

door het EUODAC-resultaat type 1 voor Noorwegen op basis van het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene. Betrokkene stelde tot 07.09.2014 bij zijn oom in Stavanger (NO) te hebben verbleven alvorens per auto verder te reizen naar België met een transit door verschillende voor hem onbekende landen en Duitsland. Betrokkene stelde op 08.09.2015 gearriveerd te zijn in België en vroeg, vergezeld door zijn moeder, asiel in België op 08.10.2015.

Betrokkene stelde in België te willen blijven omdat zijn broer reeds in België woont en hij denkt zo makkelijker werk te kunnen vinden in België. Tijdens een bijkomend gehoord d.d. 12.04.2016 uitte betrokkene verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij bij zijn broer in België wil blijven die hem gaat helpen om werk en een huis te vinden en een leven op te bouwen. Betrokkene stelde dat het in Italië moeilijker is om werk te vinden en dat het voor hem zeer belangrijk is om werk te vinden en zo een toekomst te kunnen opbouwen. Op 02.12.2015 werd voor betrokkene en zijn moeder, met wie hij samen asiel vroeg in België, een terugnameverzoek gericht aan de Noorse instanties. Daarnaast werd voor betrokkene tevens een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties ondanks het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene geen resultaat aantoonde voor Italië. Maar uit de verklaringen van de betrokkene en zijn moeder werd duidelijk dat ze samen zijn gereisd en dat ze samen zijn binnengekomen in Italië, waardoor we denken te kunnen besluiten dat betrokkene, net zoals zijn moeder, ook werd geregistreerd in Italië omwille van een illegale binnenkomst op 15.04.2016. Daarnaast werd er tevens een afdruk van de genomen vingerafdrukken van de betrokkene in België gestuurd naar Italië om zijn registratie daar te verifiëren. Het terugnameverzoek voor betrokkene gericht aan Noorwegen werd op 08.12.2015 geweigerd door de Noorse instanties omwille van het feit dat de Noorwegen al reeds een verzoek tot overname voor betrokkene had gestuurd naar Italië na hun asielaanvraag in Noorwegen. De Italiaanse autoriteiten stemden ook in met dit verzoek tot terugname op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 op 26.05.2015. De Noorse autoriteiten lieten in hun weigering ook optekenen dat betrokkene en zijn moeder verdwenen in Noorwegen op 27.08.2015 en deze "absconded" ook op 31.08.2015 lieten weten aan de Italiaanse autoriteiten waardoor de termijn voor overname werd verlengd tot 26.11.2016. Op basis van deze informatie blijkt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Daarnaast beantwoordden de Italiaanse instanties ons verzoek tot overname niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 tevens de verantwoordelijke lidstaat werd.

Naast de moeder van de betrokkene die samen met hem asiel vroeg in België verklaarde betrokkene tevens een meerderjarige broer te hebben die in België verblijft. Onderzoek toont aan dat de in België verblijvende broer van de betrokkene (A, A.H.A. (...) Palestijnse origine) over een geldige verblijfstitel beschikt in België als erkende vluchteling. Daarnaast verklaart betrokkene tevens over familie in Noorwegen te beschikken en stelt hij dat zijn tante [H.], die twee jaar jonger is dan de moeder van de betrokkene, over de Noorse nationaliteit beschikt alsook zijn 55-jarige nonkel [S.].

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met

betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zijn vingerafdrukken niet werden geregistreerd in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene inderdaad geen EURODAC-resultaat weergeeft voor Italië. Maar op basis van de verklaringen van de betrokkene dat hij samen is gereisd met zijn moeder en dat er voor de moeder van de betrokkene wel een EURODAC-resultaat type 2 werd weergegeven bij haar vingerafdrukkenonderzoek, in combinatie met het feit dat de datum van het EURODAC-resultaat voor Noorwegen van betrokkene volledig overeenkomt met het EURODAC-resultaat voor Noorwegen van zijn moeder en op basis van het feit dat de Italiaanse autoriteiten op 24.06.2015 hun akkoord gaven voor de overname van betrokkene aan de Noorse autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, denken we te mogen besluiten dat betrokkene tevens geregistreerd werd in Italië. Daarnaast werd er samen met het overnameverzoek voor betrokkene naar Italië een afdruk van de vingerafdrukken van de betrokkene gestuurd naar de Italiaanse autoriteiten in het kader van verificatie van de registratie van de vingerafdrukken van de betrokkene. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in België wenst te blijven omdat hij bij zijn broer in België wil blijven en op die manier makkelijker werk en een huis zal kunnen vinden omdat het in Italië moeilijker is om werk te vinden merken we op dat deze verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor een bepaalde lidstaat. Het kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar we benadrukken dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in België wil blijven omdat zijn broer reeds in België verblijft merken we op dat dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Het feit dat betrokkene verklaarde bij zijn broer in België te willen blijven omdat die hem kan helpen werk te vinden kadert niet de afhankelijkheidsrelaties zoals gedefinieerd in artikel 16(1) van Verordening 604/2013, namelijk een "zwangerschap, pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd". Daarnaast benadrukken we dat betrokkene, geboren in 1992, tijdens zijn gehoor d.d. 16.11.2015 verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 (opgevolgd door Verordening 604/2013) beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Daarnaast zijn we niet in het bezit

van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake die melding maakt van een afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan.

Daarnaast wensen we op te merken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Indien de betrokkene dat wenst zal hij, na zijn overdracht aan Italië, een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen in Italië dat door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit betekent dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag van de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Daarnaast kent Italië tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er hierbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd ook hernomen door het EHRM in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en daarin stelde het Hof dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1992 geboren man vergezeld door zijn in 1963 geboren moeder.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

We benadrukken tevens nogmaals dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Er zijn in zijn dossier dan ook geen verklaringen of elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013

aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Italiaanse instanties zullen, als betrokkene beslist om een asielaanvraag in Italië in te dienen, deze aanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRARopvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn dan ook van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4). “

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 41 van het Handvest met het daarin vervatte hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“A.

Artikel 3 van het EVRM : “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218),.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Muslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388)."

Het is zeer waarschijnlijk dat, voor zover verzoeker wordt teruggedreven naar ITALIË land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293).

In casu dient de schending van artikel 3 EVRM gelezen te worden in samenhang met de schending van het artikel 41 van het Handvest, zijnde schending van het hoorrecht dat aan de verzoekende partij toekomt.

Dit hoorrecht moet als algemeen beginsel van het Unierecht, door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden eerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de toepassingsfeer van het Unierecht vallen.

Het Hof heeft reeds geoordeeld dat dit hoorrecht dient te worden gerespecteerd in iedere procedure die tot een bezwarend besluit zou kunnen leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig zou kunnen beïnvloeden (HvJ, 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro 85 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

Verweerster betekent aan verzoeker een beslissing in weigering van verblijf, gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 03 mei 2016.

Door het nemen van dergelijk bevel, wordt door verweerster uitvoering gemaakt van het Unierecht. Derhalve dient door verweerster ook toepassing gemaakt te worden van artikel 41 van het Handvest.

Uit het administratief dossier van verzoeker kan niet worden afgeleid dat verzoeker VOLDOENDE omtrent deze beslissing is gehoord. Er werd hem enkel een betekening gedaan, zonder meer.

Dat verweerster dergelijk hoorrecht niet correct heeft toegepast blijkt des te meer uit de motivering van de genomen beslissing. Al zou zij hiermee hebben rekening gehouden, blijkt uit geen enkele grond. Tevens kan in de bestreden beslissing ook niet rechtstreeks worden afgeleid wat het weerwoord van verzoeker zou zijn, voor zover zij dan ook het hoorrecht zou hebben toegepast.

Dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden, is ongetwijfeld duidelijk.

Het hoeft geen betoog dat heden, de lidstaten van de Europese Unie bedolven worden onder de asielzoekers. Conform de toepasselijke richtlijnen, is iedere lidstaat gebonden aan de regels inzake behandeling van de asielaanvragen.

De ene lidstaat gaat hiermee om op een meer humane manier dan de andere lidstaat.

Uit raadpleging van verschillende bronnen, blijkt allerminst dat ITALIË op een humane wijze de verplichte wetgeving toepast op de behandeling van de vele asielaanvragen. Niettemin laat verwerende partij na om dit voor verzoeker op een concrete en zorgvuldige wijze te onderzoeken.

De eerbiediging van de mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM, kan in casu voor verzoekende partij dan ook onvoldoende gewaarborgd worden.

B.

Daarnaast maakt deze beslissing en zeker de uitvoering ervan een schending uit van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verweerster heeft onvoldoende onderzocht in welke omstandigheden verzoeker, met zijn moeder zou terecht komen wanneer zij de genomen beslissing uitvoeren en derhalve verzoeker overbrengt naar ITALIË

Van een zorgvuldige verwerende partij kan minstens verwacht worden een individueel onderzoek te voeren naar specifieke huidige omstandigheden van het land van terugbrenging, in plaats van een copy paste uit te voeren van haar Dublin - beslissingen;

De moeder van verzoeker heeft aangegeven aan verweerster te lijden hebben aan verschillende medische problemen, dewelke onder andere het gevolg zijn van de fysieke gruweldaden waarvan zij het slachtoffer is geworden door de Hamaz beweging in Ghaza.

Op dat moment van het gehoor kon de moeder van verzoeker geen medische stukken neerleggen dewelke haar problematiek staven. Niettegenstaande de medische problemen met het blote oog waarneembaar zijn en ook buiten discussie staan, neemt verweerster niet de minste moeite om ofwel de toegang tot de gezondheidszorg in concreto te onderzoeken voor de moeder van verzoeker noch anderzijds de persoonlijke medische situatie van de moeder van verzoeker te onderzoeken.

Verweerster miskent hier haar zorgvuldigheidsplicht.

Uit de medische stukken dewelke door de moeder van verzoeker zijn neergelegd, blijkt een ernstige medische problematiek waar niet zomaar kan aan worden voorbijgegaan door verweerster.

Italië kreunt onder de toestroom van asielzoeker en kan derhalve ook de medische verzorging van verzoekster onvoldoende waarborgen.

Het kwam aan verweerster toe hier zorgvuldig en redelijk in te zijn, door op zijn minst een concreet onderzoek te voeren.

C.

Schending artikel 8 EVRM in samenlezing met artikel 9 van de Dublin III verordening en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel

Gelet de laatste alinea, 1ste blz van de bestreden beslissing :

“Betrokkene stelde in België te willen blijven omdat zijn broer reeds in België woont en hij denkt zo makkelijker werk te kunnen vinden in België.”

Ingevolge de Dublin III verordening is het de plicht van verwerende partij om gezinsleden met elkaar te herenigen.

Verzoeker heeft duidelijk gemeld aan verwerende partij dat zijn broer hier verblijft. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing. Toch wordt hier op geen enkele manier rekening mee gehouden voor verwerende partij. Meer nog, er wordt enkel melding gemaakt dat verzoeker dit heeft medegedeeld doch laat verweerster na om te motiveren of er al dan niet rekening mee werd gehouden.

Minstens schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

Verzoekster legt kopie neer van de verblijfskaart van haar zijn broer, met een geldigheidsduur van 5 jaar, ten gevolge van de erkenning als vluchteling door de Belgische autoriteiten.

Gelet artikel 9 Dublin III verordening :

“Indien een “gezinslid” van de asielzoeker toegelaten werd te verblijven als begunstigde van internationale bescherming in een Lidstaat, dan is deze staat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, op voorwaarde dat “de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen”. Deze regel geldt eveneens indien de familiale band nog niet bestond in het herkomstland van de verzoeker.”

Gelet artikel 16 Dublin III verordening :

“Wanneer de verzoeker afhankelijk is van hulp van zijn kinderen, broers of zussen, of moeder of vader die “wettig verblijft in een van de lidstaten” of wanneer deze zelf afhankelijk zijn van hulp van de verzoeker “wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”, dan zorgen de lidstaten normaliter voor het bijeenhouden of verenigen van de familieleden.

Deze vereniging vereist de vervulling van drie voorwaarden:

- De familiale band bestond reeds in het land van oorsprong;*
- De betrokken familieleden verblijven op legale wijze in een Lidstaat;*
- De betrokken personen hebben de wens om samen te zijn schriftelijk verklaard.”*

Voorheen werd uiteengezet dat de moeder van verzoeker lijdt aan een diverse medische problematiek. Dit heeft tot gevolg dat de moeder van verzoeker minder mobiel is en tevens bijstand nodig heeft ten einde zich te kunnen verplaatsen, onder andere naar het ziekenhuis en de pijnkliniek.

Er kan dus met absolute zekerheid gesteld worden dat de moeder van verzoeker afhankelijk is van de hulp van haar kinderen. Zijn oudere broer verblijft dan ook wettig in België – dit blijkt tevens uit stuk 4. Het is ontegensprekelijk dat de familiale band reeds in Palestina

aanwezig was, dat zijn broer wettig verblijft in België en de wens op schrift staat (zie laatste alinea, 1ste blz van de bestreden beslissing.)

Aldus bij overbrenging van verzoekster naar Italië, zal naast de schending van artikel 3 EVRM ook artikel 8 EVRM worden geschonden waarin het recht op een privé en gezinsleven dient te worden gewaarborgd aan verzoekster.

D.

Verzoeker verklaarde ten aanzien van verwerende partij geen vingerafdrukken te hebben gegeven in Italië. Na onderzoek door de verwerende partij, wordt dit ook bevestigd (laatste alinea, 2de blz. van de bestreden beslissing). Toch denkt verwerende partij te mogen besluiten dat betrokkene tevens geregistreerd werd in Italië.

Dit is een bizarre veronderstelling van verwerende partij, nadat bleek dat er geen EUODAC gegevens bekend zijn van verzoekende partij. Op welke wettelijke regel baseert zij zich hier ? Dit is allerm minst zeer onzorgvuldig vanwege verwerende partij en kan derhalve dan ook niet weerhouden worden als geldig middel om verzoeker over te brengen naar Italië.

Dit zou een flagrante schending uitmaken van de toepasselijke wettelijke bepalingen, zoals o.a. artikel 3 EVRM en artikel 4 EU Handvest, en alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens geldt dat - conform artikel 11 van de Dublin III verordening : Indien meerdere “gezinsleden” of minderjarige en ongehuwde broers en zussen een verzoek tot bescherming hebben ingediend in dezelfde Staat op hetzelfde moment, of “met dusdanig korte tussenpozen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld”, is het verboden om hen van elkaar te scheiden.”

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel Noorwegen als Italië werden aangeschreven door de gemachtigde met oog op een overname. Op 8 december 2015 wordt het overnameverzoek door de Noorse instanties geweigerd omwille van het feit dat Noorwegen reeds een verzoek tot terugname had gericht aan Italië en dat de Italiaanse overheden op 26 mei 2015 hebben ingestemd met dit verzoek op basis van artikel 13, lid 1 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling houdt in dat wanneer is vastgesteld dat de betrokken asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat rust.

Verzoekende partij stelt dat zij geen vingerafdrukken heeft gegeven in Italië en dat er geen Eurodac gegevens bekend zijn over enige registratie zodat er enkel een “bizarre veronderstelling” is, maar gaat geheel voorbij aan het feit dat de gemachtigde in kennis werd gesteld door Noorwegen van het gegeven dat Italië zich verantwoordelijk verklaarde voor het asielverzoek op basis van artikel 13, lid 1 van de Dublin III-verordening omwille van de illegale grensoverschrijding door verzoekende partij. De rechtsregel en de feiten op grond waarvan de gemachtigde besluit dat Italië verantwoordelijk is, worden duidelijk aangegeven in de bestreden beslissing en niet concreet betwist door verzoekende partij. Verzoekende partij weerlegt aldus niet dat in casu de gemachtigde op grond van de informatie gegeven door Noorwegen, en die zich in het administratief dossier bevindt, op zorgvuldige en redelijke wijze kon besluiten dat Italië verantwoordelijk is omwille van de illegale grensoverschrijding door verzoekende partij. Deze verantwoordelijkheid kwam geheel vast te staan eens bleek dat de Italiaanse instanties het verzoek tot overname niet binnen de door artikel 22, lid 1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoordden waardoor Italië met toepassing van artikel 22, lid 7 van Verordening 604/2013 tevens de verantwoordelijke lidstaat werd.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd

Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.4. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM –, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van*

artikel 4 van het Handvest" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekende partij in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.5. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoekende partij stelt dat een overdracht aan Italië haar "zeer waarschijnlijk" zal blootstellen aan behandelingen die een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij stelt dat de lidstaten van de Europese Unie worden bedolven onder de asielzoekers en dat uit de raadpleging van "verschillende bronnen", allerm minst blijkt dat Italië op een humane wijze de verplichte wetgeving toepast op "de behandeling van de vele asielaanvragen". Niettemin heeft de gemachtigde nagelaten om dit op een concrete en zorgvuldige wijze te onderzoeken.

De Raad gaat na of de gemachtigde op afdoende wijze in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder, heeft onderzocht of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Italië.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, hierna: het AIDA-rapport genoemd). Eveneens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de volgende rapporten/verslagen: "het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other

European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015."

3.8. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Daarnaast wensen we op te merken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Indien de betrokkene dat wenst zal hij, na zijn overdracht aan Italië, een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen in Italië dat door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit betekent dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag van de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Daarnaast kent Italië tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens haar zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

(...)

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Italiaanse instanties zullen, als betrokkene beslist om een asielaanvraag in Italië in te dienen, deze aanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag."

3.9. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, wordt er in de bestreden beslissing aan de hand van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd ook hernomen door het EHRM in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en daarin stelde het Hof dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en

uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1963 geboren vrouw vergezeld door haar in 1992 geboren meerderjarige zoon.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

De Raad merkt hierbij op dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). Dit standpunt werd in 2016 wederom bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRARopvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRARnetwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn dan ook van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."

3.10. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek

rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten – zoals weergegeven in punt 3.6. – en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, daarbij rekening houdend met de relevante rechtspraak van het EHRM en het HvJ.

De gemachtigde motiveert daarbij omstandig waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. In de bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens haar Dublin-gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens haar zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De gemachtigde besluit hieruit dat er geen aanleiding is om te concluderen dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië of de Italiaanse asielprocedure dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Met de loutere kritiek dat uit de raadpleging van “*verschillende bronnen*” allerminst blijkt dat Italië op een humane wijze de verplichte wetgeving toepast op de behandeling van de vele asielaanvragen, toont verzoekende partij niet aan dat de voormelde conclusie van de gemachtigde kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar “*verschillende bronnen*”, zonder aan te duiden om welke bronnen het precies zou gaan en zonder op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de conclusie van de gemachtigde steunt op een incorrecte feitenvinding, een miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is. Verder stelt de Raad vast verzoekende partij de conclusies die worden getrokken uit de supra geciteerde rapporten niet op concrete wijze betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij met haar algemene en niet concreet toegelichte kritiek en de verwijzing naar niet nader genoemde rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, in Italië en de Italiaanse asielprocedure, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en in de asielprocedure aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.11. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 118).

Aangaande de individuele situatie van verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

*“Betrokkene stelde in België te willen blijven omdat zijn broer reeds in België woont en hij denkt zo makkelijker werk te kunnen vinden in België. Tijdens een bijkomend gehoord d.d. 12.04.2016 uitte betrokkene verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij bij zijn broer in België wil blijven die hem gaat helpen om werk en een huis te vinden en een leven op te bouwen. Betrokkene stelde dat het in Italië moeilijker is om werk te vinden en dat het voor hem zeer belangrijk is om werk te vinden en zo een toekomst te kunnen opbouwen.
(...)”*

Tevens merken we op dat dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er hierbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd ook hernomen door het EHRM in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en daarin stelde het Hof dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1992 geboren man vergezeld door zijn in 1963 geboren moeder.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

We benadrukken tevens nogmaals dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Er zijn in zijn dossier dan ook geen verklaringen of elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij en is nagegaan of er in casu sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de verzoekende partij in Italië zal worden opgevangen (de zgn. Tarakhel-rechtspraak).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de gemachtigde onvoldoende heeft onderzocht in welke omstandigheden zij, samen met haar moeder, terecht zou komen in Italië. Verzoekende partij brengt in dit verband aan dat haar moeder heeft aangegeven te kampen met verschillende medische problemen. Zij stelt dat haar moeder op het moment van haar Dublin-gehoor geen medische stukken kon voorleggen om haar medische problematiek te staven. Niettegenstaande de medische problemen van haar moeder *"met het blote oog waarneembaar zijn en ook buiten discussie staan"*, neemt de gemachtigde niet de minste moeite om ofwel de toegang tot de gezondheidszorg in Italië in concreto te onderzoeken noch anderzijds haar medische situatie (op zich) te onderzoeken. Zij betoogt dat Italië, dat kreunt onder de toestroom van asielzoekers, de medische verzorging die haar moeder behoeft onvoldoende kan waarborgen.

Deze medische problematiek is eigen aan de situatie van de moeder van verzoekende partij en heeft geen uitstaans met de situatie van verzoekende partij en derhalve ook niet met de thans bestreden beslissing. Deze medische problematiek werd door de gemachtigde beoordeeld in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die specifiek ten aanzien van de moeder van verzoekende partij werd genomen. Het beroep hiertegen ingediend bij de Raad werd verworpen op 20 januari 2017 bij arrest nr. 181 013.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven aangaande haar eigen individuele situatie niet betwist. Het besluit van de gemachtigde dat zij niet aannemelijk maakt dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zal worden opgevangen, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

3.12. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Concluderend kan worden gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de beslissing van de gemachtigde in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest op basis van een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding tot stand is gekomen of kennelijk onredelijk is.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met dit verdragsartikel overeenstemt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel – al dan niet – in samenhang met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.13. Vervolgens stelt verzoekende partij ten eerste dat zij duidelijk heeft gemeld dat haar broer in België verblijft. Zij meent dat de verwerende partij met dit gegeven geen rekening heeft gehouden. Zij verwijst hierbij naar artikel 9 van de Dublin III-verordening. Ten tweede merkt de verzoekende partij op dat er met absolute zekerheid kan worden gesteld dat haar moeder afhankelijk is van de hulp van haar kinderen, zij lijdt immers aan een diverse medische problemen, hetgeen tot gevolg heeft dat zij minder mobiel is en tevens bijstand nodig heeft om zich te kunnen verplaatsen. Zij benadrukt dat de familiale band reeds aanwezig was in Palestina, dat haar broer wettig in België verblijft en dat *“de wens op schrift staat”*.

Om die redenen meent verzoekende partij dat haar door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een gezinsleven met haar broer in België, zal worden geschonden bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten.

3.14. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op

voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familiaal leven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familiaal leven niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familiaal leven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zulk kerngezin wordt beschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, dat het volgende stelt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen (eigen onderlijning) van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Dienaangaande stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing vast dat de *“in België verblijvende broer van de betrokkene [...] ten overstaan van de betrokkene niet [kan] worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”* Dit wordt op zich niet betwist door verzoekende partij en vindt steun in het administratief dossier. De gemachtigde was er derhalve niet toe gehouden artikel 9 van de Dublin III-verordening – dat enkel van toepassing is op gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening – toe te passen. De schending van voormeld artikel, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen.

Verzoekende partij haalt aan dat zij een gezin vormt met haar broer die in België verblijft. Opdat het familiaal leven tussen verzoekende partij en haar broer onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dient in casu een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekende partij en haar broer.

De gemachtigde verwijst naar artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoekende partij kan blijven bij haar kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoekende partij afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoekende partij. Artikel 16, lid 1 stelt hierbij als voorwaarde dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moet verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Aldus houdt artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen gezinsleden – die niet vallen onder de in artikel 2, g) van de Dublin III - verordening – en het gezinslid dat reeds in een lidstaat verblijft, worden vereist. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de broer van verzoekende partij wettig in België verblijft en dat de familiale band reeds aanwezig was in Palestina, zoals verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift. De gemachtigde heeft echter vastgesteld dat op grond van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen in het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen haar broer in België en verzoekende partij. De gemachtigde motiveert: *“Het feit dat betrokkene verklaarde bij zijn broer in België te willen blijven omdat die hem kan helpen werk te vinden kadert niet de afhankelijkheidsrelaties zoals gedefinieerd in artikel 16(1) van Verordening 604/2013, namelijk een “zwangerschap, pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene, geboren in 1992, tijdens zijn gehoor d.d. 16.11.2015 verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 (opgevolgd door Verordening 604/2013) beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Daarnaast zijn we niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake die melding maakt van een afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan.”*

Dat er geen objectieve elementen voorliggen die een situatie van afhankelijkheid, zoals gedefinieerd in artikel 16, lid 1, aantonen tussen haar en haar broer vindt steun in het administratief dossier. Evenzo werd door de gemachtigde terecht vastgesteld dat er geen schriftelijke verklaring is van de broer, wettig verblijvend in België, die melding maakt van een afhankelijkheidsrelatie. Op grond van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen van het dossier kon de gemachtigde dan ook redelijkerwijze besluiten dat er geen daadwerkelijke relatie van afhankelijkheid blijkt tussen verzoekende partij en haar broer.

Door louter te verwijzen naar de medische problematiek die geheel eigen is aan de situatie van de moeder van verzoekende partij en die geen uitstaans heeft met de situatie van verzoekende partij, doet verzoekende partij geen afbreuk aan hoger vermelde motieven. Die medische problematiek van de moeder van verzoekende partij toont op zich niet aan dat er tussen verzoekende partij en haar broer een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Om voormelde redenen, kan de aangevoerde schending van artikel 16 van de Dublin III-verordening, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, niet worden aangenomen.

Uit voormelde vaststelling kan verder worden geconcludeerd dat, gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar meerderjarige broer die in België verblijft, de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar broer niet kan vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond. Inzoverre verzoekende partij verwijst naar een privéleven, stelt de Raad vast dat zij dit geheel niet uitwerkt en het bestaan van een privéleven in België niet aantoon. Evenmin laat het administratief dossier toe zulk privéleven vast te stellen.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, in samenhang met de artikelen 9 en 16, lid 1 van de Dublin III-verordening kan om voormelde redenen niet worden aangenomen.

Ten slotte kan verzoekende partij niet nuttig naar artikel 11 van de Dublin III-verordening verwijzen. Uit de bewoordingen blijkt duidelijk dat deze bepaling enkel werking kent wanneer meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen waarvan de procedures nog moeten worden afgewikkeld. In casu was de meerderjarige broer van verzoekende partij reeds erkend als vluchteling op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van relevante feiten en omstandigheden aangaande de verhouding tussen haar en haar zoon. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

3.15. In zoverre de verzoekende partij nog de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222).

De motieven van de bestreden beslissing aangaande de verzoekende partij en haar broer kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, in zoverre aangevoerd, blijkt niet.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.16. Verzoekende partij betoogt nog dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat zij voldoende werd gehoord omtrent de bestreden beslissing, hoewel zij uitvoering maakt van het Unierecht en het hoorrecht een algemeen beginsel is van het Unierecht. Dat de gemachtigde het hoorrecht niet correct heeft toegepast, blijkt des te meer uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kaart eveneens aan dat uit de bestreden beslissing niet rechtstreeks kan worden afgeleid wat haar weerwoord zou zijn. Verzoekende partij stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dan ook dient te worden bekeken in samenhang met de aangevoerde schending van het hoorrecht.

Verzoekende partij kan te dezen niet worden gevolgd in haar kritiek. Zoals reeds werd aangekaart in de supra gedane uiteenzetting, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 16 november 2015 en 12 april 2016 door de verwerende partij werd gehoord. Hierbij heeft zij de kans gekregen om te antwoorden op de vragen die worden gesteld in het kader van een Dublin-interview en had zij tevens de mogelijkheid om alle informatie mee te delen die zij nuttig acht. Aldus blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij tijdens het Dublin-gehoor wel degelijk in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken met betrekking tot een (eventuele) overdracht naar Italië en haar gezondheidstoestand. Dit laat de verwerende partij toe om na te gaan of er in casu ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij aanhaalt, blijkt eveneens uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde diverse malen verwijst naar de concrete verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interviews. Uit de bovenstaande bespreking blijkt dat de verwerende partij met de nodige aandacht kennis heeft genomen van het standpunt van de verzoekende partij met betrekking tot een overdracht naar Italië.

Er dient volledigheidshalve nog op te worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5

oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In dit onderdeel van het middel wordt slechts aangehaald dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij *“voldoende omtrent deze beslissing is gehoord”*. Verzoekende partij beperkt zich tot deze vage kritiek, zonder concrete elementen aan te reiken. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die ertoe zouden leiden dat de bestreden beslissing een andere inhoud had kunnen hebben.

Tot slot merkt de Raad nog op dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, niet inhoudt dat de gemachtigde de verzoekende partij nogmaals dient te horen om haar reactie of “weerwoord” te kennen aangaande de beslissing die zij voornemens is te treffen (HvJ 11 december 2014, C-49/13, Khaled Boudjlida v. Préfet des Pyrénées-Atlantiques, punt 55).

De Raad stelt vast dat de schending van het hoorrecht – dat wordt aangevoerd in samenhang met artikel 3 van het EVRM – niet wordt aangetoond. Dit onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

3.17. Het middel is ongegrond. Er worden geen argumenten aangevoerd die kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES